

11. Яровая И. О. Российский институтский омбудсман: грёзы и действительность / И. О. Яровая // Московский журнал международного права. – 2000. – № 3. – С. 107–110.

Надійшла до редколегії 18.07.2011

ПОНОМАРЕВА О. П. ИНСТИТУТ СПЕЦИАЛИЗИРОВАННОГО ОМБУДСМАНА

Исследован институт специализированного омбудсмана; в частности, рассмотрены особенности его отдельных моделей. Проанализирован опыт деятельности этого института в некоторых странах мира. Рассмотрен вопрос о правовой природе омбудсмана.

PONOMARIOVA O. THE INSTITUTE OF SPECIALIZED OMBUDSMAN

The institute of specialized ombudsman is researched; in particular, features of its separate models are considered. Also experience of activity of this institute in some countries of the world is analyzed. The question on the legal nature ombudsman is reviewed.

УДК 347.965(477)

В. В. НІКІТЧЕНКО,

здобувач

Харківського національного університету внутрішніх справ

**СПЕЦИФІКА ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ
ДІЯЛЬНОСТІ АДВОКАТУРИ В УКРАЇНІ**

Розглянуто особливості та специфіку правового регулювання діяльності адвокатури в Україні.
Акцентовано увагу на Правилах адвокатської етики та нормах міжнародного права.

Діяльність людей у різних сферах суспільних відносин врегульована численними нормами та правовими стандартами. Певні вимоги до людської діяльності дають змогу не тільки визначити рівень відповідності тієї чи іншої професійної активності вимогам, що ставляться до такої діяльності, але і визначити ступінь відповідальності особи при порушенні загальних вимог до результатів чи процесу спеціалізованої діяльності. Не є винятком і діяльність адвокатури. Її якісне функціонування неможливе без належно організованого правового регулювання. Змістом такого регулювання є упорядкованість суспільних відносин, їх охорона, закріплення, розвиток та стимулювання. Термін «регулювання» походить від латинського слова *regulo* «правило» і означає впорядкування, налагодження, приведення чогонебудь у відповідність до чогонебудь. Ознаками правового регулювання є такі: правове регулювання є різновидом соціального регулювання; за його допомогою відносини між суб'єктами набувають певної правової форми; правове регулювання має конкретний характер, тому що завжди пов'язане з реальними відносинами; воно має цілеспрямований характер — спрямоване на задоволення законних інтересів суб'єктів права; правове регулювання здійснюється за допомогою правових засобів, які забезпечують його ефективність; правове

регулювання гарантує доведення норм права до їх виконання [1, с. 529–530].

Узагальнюючи перераховані вище ознаки, зазначимо, що правове регулювання – це здійснюване державою за допомогою права і сукупності правових засобів упорядкування суспільних відносин, їх юридичне закріплення, охорона і розвиток.

За допомогою правового регулювання відносини між суб'єктами набувають певної правової форми. Саме через норми права держава встановлює міру можливої та дозволеної поведінки. Способам правового регулювання відповідають регулятивно-статична та регулятивно-динамічна функції права. Покладаючи на осіб обов'язок утримуватись від учинення певних дій, що суперечать нормам права, заборони встановлюють певну міру поведінки суб'єктів; дозволи забезпечують соціальну активність суб'єктів та певний рівень їх свободи; зобов'язання сприяють реалізації покладених на осіб обов'язків, їх виконання гарантується з боку держави у вигляді застосування юридичної відповідальності. Крім основних способів правового регулювання, виділяють ще і додаткові: стимулююча дія норм права; застосування засобів примусу; попереджувальна дія норм права. За допомогою цих засобів забезпечується належне використання наданих прав та виконання покладених на суб'єктів обов'язків, здійснюється утримання від заборон.

Нормативне регулювання повинно забезпечувати єдиний порядок та стабільність у регулюванні суспільних відносин за допомогою прийняття нормативно-правових актів, розрахованих на багаторазове застосування. Індивідуальне регулювання базується на нормативному і має враховувати конкретну життєву ситуацію чи конкретну особу шляхом прийняття актів застосування права [2].

Правове регулювання в суспільстві – важлива умова створення стабільного правового порядку, а також органів, інститутів і установ, здатних забезпечити захист і охорону від порушень тих прав і законних інтересів громадян та інших осіб, що закріплені діючими нормами права. Загальними соціальними цілями правового регулювання є досягнення соціально корисних результатів і насамперед створення необхідних умов для прогресивного розвитку і процвітання суспільства.

Основними напрямками правового регулювання є:

- 1) закріплення та охорона нових суспільних відносин;
- 2) заборона певних суспільних відносин і поведінки;
- 3) зміна характеру відносин у певній сфері;
- 4) стимулювання розвитку певних суспільних відносин;
- 5) сприяння (за допомогою нових законів) виникненню і формуванню нових відносин і суспільних явищ.

Наявність правового регулювання просто необхідна для забезпечення і гарантування в нормативному порядку волі в суспільстві. Така необхідність обґрунтована низкою передумов, наприклад, таких, як утвердження справедливості, створення оптимальних умов для переважної дії в суспільстві різного роду факторів. Відсутність же ефективного механізму правового регулювання породжує свавілля в суспільному житті людей.

Слід зауважити, що з розвитком суспільства змінюється і предмет правового регулювання. Одні відносини відмирають і тому виходять зі сфери правового регулювання, інші починають активно впливати на життя суспільства, і тому виникає потреба в їх правовому врегулюванні.

Враховуючи високий рівень творчості при виконанні адвокатами своїх професійних завдань, багатовікова історія існування та розвитку інституту правозахисту сформулировала свої, специфічні вимоги та стандарти до цього виду діяльності. Більшість із них закріплено в міжнародних актах відповідно до міжнародного та національного законодавства. Певні правила

поведінки адвокатів визначаються корпоративними документами та рішеннями. Значна увага при здійсненні адвокатами своїх фахових завдань приділяється стандартизації вимог щодо етичних аспектів такої діяльності. Тому надзвичайна важливість функціонального навантаження, а також статус адвокатури як незалежного формування вимагає нормативного закріплення специфічних засад (стандартів) її організації та діяльності. Адвокатське мистецтво є сукупністю глибоких теоретичних знань, широкого та різноманітного практичного досвіду, скріплених високопрофесійною культурою та загальнолюдським рівнем моральності поведінки. Виходячи з цього можна зробити висновок щодо визначеності адвокатської діяльності стандартами рівня фахово-теоретичної та практичної підготовки, відповідності поведінки адвоката нормам моралі та професійної етики. Враховуючи викладене, стандарти адвокатської діяльності можна поділити за кваліфікаційними вимогами на: 1) вимоги до теоретично-освітньої підготовки; 2) вимоги до практичного стажу роботи; 3) етичні вимоги професійної підготовки; 4) моральні правила побутової поведінки [3, с. 259–260]. Саме про такі засади йдеться в чинних правових актах. Однак сьогодні в Україні немає систематизованого нормативного акта, який дозволив би зробити висновок про запровадження в нашої державі вимог і правил, котрі розглядаються світовою адвокатською спільнотою як специфічні стандарти функціонування адвокатури [4, с. 248–249].

Конституція України (ч. 2 ст. 59) проголошує, що «для забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні діє адвокатура». Саме це конституційне положення закладає загальні законодавчі засади діяльності адвокатури в Україні, розкриває її роль, завдання та повноваження.

Зазначена норма – це єдина в Конституції норма, в якій зустрічається слово «адвокатура». Утім, ще деякі статті Конституції в тому чи іншому аспекті торкаються діяльності української адвокатури з надання правової допомоги. Так, ч. 4 ст. 29 передбачає право заарештованого чи затриманого користуватися правовою допомогою захисника. Стаття 63 гарантує підозрюваному, обвинуваченому та підсудному право на захист. Слід також зазначити, що права і свободи, передбачені статтями 29, 59, 63, не можуть бути обмежені навіть в умовах воєнного або надзвичайного стану (ст. 64 Конституції України), тобто право на захист, згідно з Основним законом України, є правом абсолютним,

і тому будь-яке втручання у здійснення цього права з боку держави має визнаватися неправомірним.

У Законі України «Про адвокатуру» не міститься згадки про правове регулювання діяльності адвокатури іншими нормативними актами, окрім законодавчих. З цього можна зробити висновок, що ніяка нормотворча активність повноважних державних органів не може впливати на встановлені *законами* і лише законами регуляторні засади щодо адвокатської діяльності. Утім, слід зауважити, що з плином часу (а Закон України «Про адвокатуру» зберігся фактично без змін протягом надзвичайно тривалого як для національної законодавчої практики періоду) термін «законодавчі акти» дещо застарів, і в сучасній правничій мові більш коректним вважається вислів «акти законодавства», який охоплює не тільки власне *закони*, але й нормативні акти уряду, міністерств і відомств. Це не означає, що вказане вище словосполучення більше не використовується юристами, але свідчить, що трансформувався об'єкт, який описувався зазначеними словами, тобто відповідна цьому терміну правова реалія практично зникла, поступившись місцем більш сучасним юридичним феноменам та, відповідно, пов'язаним із ними юридичним термінам.

Таким чином, правове регулювання адвокатури в Україні може здійснюватись як законами («Про адвокатуру», «Про судоустрій і статус суддів», процесуальними кодексами України, які також визначають форми та порядок участі адвокатів у кримінальному, цивільному, господарському процесах та в адміністративному провадженні, оскільки права адвоката залежно від виконуваних ним у процесі функцій потребують конкретизації і деталізації їх застосування саме у відповідній процедурі), так і указами Президента України, постановами Кабінету Міністрів України, іншими підзаконними актами. До них належать, наприклад, Указ Президента України «Про деякі заходи щодо підвищення рівня роботи адвокатури»; постанова Кабінету Міністрів України «Про порядок реєстрації адвокатських об'єднань»; затверджене Міністерством юстиції України та Міністерством фінансів України Положення про порядок оплати праці адвокатів за подання юридичної допомоги громадянам у кримінальних справах; Положення про Вищу кваліфікаційно-дисциплінарну комісію адвокатури; Положення про кваліфікаційно-дисциплінарну комісію адвокатури, Положення про порядок реєстрації адвокатських об'єднань;

Порядок складання кваліфікаційних іспитів у регіональних кваліфікаційно-дисциплінарних комісіях адвокатури, затверджений протоколом Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури України при Кабінеті Міністрів України; Програма складання кваліфікаційних іспитів особами, які виявили намір отримати свідоцтво про право на заняття адвокатською діяльністю, затверджена протоколом Вищої кваліфікаційної комісії адвокатури України при Кабінеті Міністрів України; Правила адвокатської етики тощо.

Чинний закон України «Про адвокатуру», прийнятий Верховною Радою України в 1992 р., уперше на рівні Закону України встановив такі принципи та організаційні форми діяльності адвокатури, які фактично започаткували в новітній історії України перший етап у реформуванні української адвокатури. Зокрема, у ст. 4 цього Закону встановлено, що адвокатура України здійснює свою діяльність на принципах верховенства закону, незалежності, демократизму, гуманізму і конфіденційності [5, с. 12–13]. Проте вказаний закон на сьогодні не відповідає реаліям часу, зокрема потребує удосконалення ст. 1, котра визначає адвокатуру України як добровільне професійне громадське об'єднання.

Незважаючи на те, що ще в 1995 р., при прийнятті України в члени Ради Європи, Україну офіційно зобов'язали створити професійну організацію адвокатів, ми спостерігаємо, що замість кроків до її утворення, а також приведення законодавства, яке регулює адвокатську діяльність, у відповідність до міжнародних документів і Конституції України, йде безпрецедентна гра із законопроектами про адвокатуру, яких за останні роки подавалося близько десяти.

Слід зазначити, що законодавство про адвокатуру та адвокатську діяльність стосується спеціального суб'єкта – адвоката; професійні права, обов'язки, гарантії, порядок відповідальності, засади здійснення професії, етичні норми поширюються лише на особу, яка має такий статус та діє відповідно до нього.

Особливе місце в системі правового регулювання діяльності адвокатури посідають Правила адвокатської етики. Відповідно до Основних положень про роль адвокатів, прийнятих у серпні 1990 року VIII Конгресом ООН щодо запобігання злочинам, професійні асоціації адвокатів відіграють важливу роль у підтриманні професійних стандартів та етичних норм: «Кодекси професійної поведінки адвокатів мають розроблятися їх відповідними органами згідно із законодавством, що відповідає положенням національного права і звичаям, та

визнаними міжнародними стандартами і нормами» (п. 26). Встановлено також, що дисциплінарне провадження має здійснюватися згідно з кодексом професійної поведінки та іншими визнаними стандартами та етичними нормами адвокатської професії (п. 29). Рекомендації Комітету Міністрів Ради Європи від 25 жовтня 2000 р. про свободу здійснення професійних адвокатських обов'язків також передбачають обов'язковість етичних правил для осіб, які займаються консультуванням громадян.

Оскільки в Україні відсутня єдина професійна організація адвокатів, то таким «відповідним органом адвокатури», про який іде мова в п. 26 Основних положень, котрий вправі схвалити правила адвокатської етики, визначено Вищу кваліфікаційну комісію адвокатури [6].

Відповідно до ст. 9 Конституції України «чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України». З цього випливає, що діяльність адвокатури в Україні регулюється також і певними нормами відповідних міжнародних договорів. Передусім слід звернути увагу на Конвенцію про захист прав людини та основних свобод, яка набрала чинності для України 11 вересня 1997 р. Цей фундаментальний міжнародно-правовий документ передбачає низку прав і свобод людини, які безпосередньо стосуються адвокатури. Так, центральним із цієї точки зору є право кожного захищати себе особисто чи використовувати правову допомогу захисника на свій власний вибір або, за відсутності коштів для оплати правової допомоги, одержувати таку допомогу безкоштовно, якщо цього вимагають інтереси правосуддя (п. (с) ч. 3 ст. 6 Конвенції). Крім того, Конвенція містить й інші права, які торкаються адвокатської діяльності: це, по-перше, права, що можуть бути реально здійснені особою лише за професійної участі адвоката, і, по-друге, права людини, які відіграють роль гарантій для здійснення адвокатом своїх професійних повноважень. До першої групи можна віднести, наприклад, право не бути позбавленим волі інакше ніж відповідно до процедури, встановленої законом (ч. 1 ст. 5); право на справедливий і безсторонній судовий розгляд (ч. 1 ст. 6) тощо. До іншої групи належать, зокрема, такі права людини, як презумпція невинуватості (ч. 2 ст. 6); право мати достатньо можливостей та часу для підготовки до захисту (п. (b) ч. 3 ст. 6); право допитувати свідків обвинувачення та вимагати викликати і допитувати свідків, які можуть свідчити на користь захисту, на тих самих

умовах, що і свідків обвинувачення (п. (d) ч. 3 ст. 6) тощо.

Важливе значення на міжнародному рівні мають основні засади функціонування адвокатури, які нормативно закріплені в Загальному кодексі правил для адвокатів країн Європейського Співтовариства (прийнятий делегацією 20-ти країн-учасниць на пленарному засіданні в Страсбурзі у жовтні 1988 р.) [7] та у вже згаданих вище Основних положеннях про роль адвокатів (прийняті Восьмим Конгресом ООН по запобіганню злочинам у серпні 1990 р.) [8]. Не викликає сумніву, що положення першого із вказаних документів доцільно використовувати під час розроблення й удосконалення нормативно-правових актів, якими визначаються засади функціонування адвокатури, оскільки Україна нині намагається привести національне законодавство у відповідність до вимог, що ставляться Європейським Співтовариством. Щодо Основних положень про роль адвокатів, то приписи цього документа є формально обов'язковими для України, оскільки, по-перше, даний акт прийнятий під егідою Організації Об'єднаних Націй; по-друге, адресатами Основних положень є уряди та інші державні органи країн – членів ООН; по-третє, нормативну базу цього документа становлять чинні акти ООН (зокрема Статут ООН, Загальна декларація про права людини, Міжнародний пакт про громадські та політичні права, Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права, Звід принципів для захисту усіх осіб, яких затримано, або тих, які перебувають в умовах тюремного ув'язнення, Декларація про основні принципи юстиції для жертв злочину й перевищення влади); по-четверте, Основні положення поряд із загальнополітичними й етичними деклараціями, постулатами, положеннями містять конкретні приписи, сформульовані у вигляді прав та обов'язків; по-п'яте, у низці приписів цього документа прямо зазначено, що він може використовуватись як самостійний критерій (поряд із національним законодавством) для оцінки діяльності адвокатів (наприклад пункти 19 та 29).

Аналіз положень загальних міжнародних документів, а також норм чинних актів законодавства України дозволяє вирізнити дві групи стандартів функціонування адвокатури. Перша група об'єднує найзагальніші вимоги, що ставляться до організації адвокатури як до добровільного професійного громадського об'єднання осіб, що мають певну освіту, підготовку і знання. Друга – визначає правила, якими керуються адвокати у процесі своєї діяльності, інакше кажучи – встановлює правила професійної

етики осіб, яким у суспільстві відведена особлива роль. Адже призначення адвокатів не обмежуються сумлінним виконанням своїх обов'язків у межах закону. Адвокати повинні діяти в інтересах права в цілому так само, як і в інтересах тих, чії права і свободи їм довірено захищати. Отже, на адвокатів покладається цілий комплекс зобов'язань як юридичного, так і морального характеру, які часто вступають у взаємну суперечність. Такі зобов'язання Загальним кодексом правил для адвокатів країн Європейського Співтовариства умовно поділяються на: 1) зобов'язання перед клієнтом; 2) зобов'язання перед судом та іншими органами влади, з якими адвокат контактує, виступаючи як довірена особа клієнта або від його імені; 3) зобов'язання перед іншими представниками даної професії в цілому і перед будь-ким з колег зокрема; 4) зобов'язання перед суспільством, для членів якого існування незалежної професії поряд з дотриманням правових норм є найважливішою гарантією захисту прав людини перед державною владою та іншими інтересами суспільства.

У міжнародних актах, окрім організаційних засад функціонування адвокатури, йдеться і про вимоги та правила професійної поведінки адвокатів. Так, в Основних положеннях про роль адвокатів підкреслюється, що держава, професійні асоціації адвокатів та навчальні заклади мають забезпечити адвокатам одержання відповідної освіти та підготовки і знання їх ідеалів та етичних обов'язків, у зв'язку з чим встановлюється необхідність розроблення кодексів професійної поведінки адвокатів національними органами, визначеними у законодавстві (пункти 9, 26).

В Україні Правила адвокатської етики у вигляді єдиного документа були прийняті у 1999 р. Вони фактично відтворюють деонтологічні стандарти Загального кодексу правил для адвокатів країн Європейського Співтовариства [9].

Легітимність зазначених Правил і досі ставлять під сумнів окремі автори, посилаючись на те, що порядок прийняття Правил не визначений чинним Законом України «Про адвокатуру» і що схвалені вони Вищою кваліфікаційною комісією адвокатури на підставі Указу Президента України від 30 вересня 1999 р. «Про деякі заходи щодо підвищення рівня роботи адвокатури». Разом з тим ніхто з авторів, які займаються проблемами юридичної чи судової етики, не заперечує існування особливостей правил поведінки окремих представників юридичної професії і необхідність наукового розроблення моральних принципів їх діяльнос-

ті, підкреслюючи, що специфіка професійної діяльності судді, прокурора, слідчого, адвоката пов'язана з особливими моральними ситуаціями [4, с. 252].

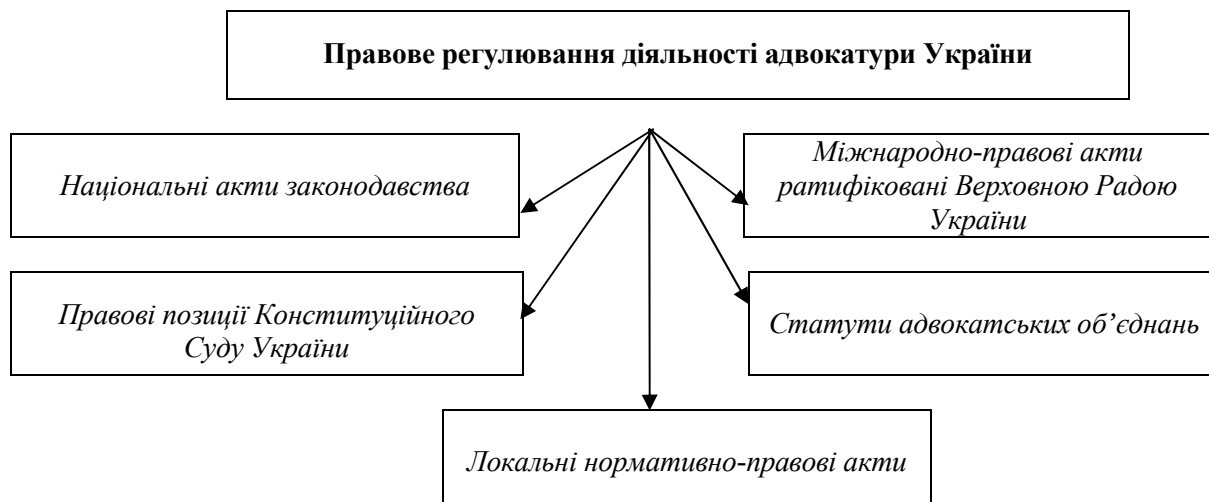
Діяльність адвокатури, крім актів, перерахованих вище, регулюється також статутами адвокатських об'єднань. Статут — це документ, який визначає правовий статус, внутрішню структуру та засади діяльності тієї чи іншої організації, повноваження її органів управління, права і обов'язки її членів, порядок реорганізації та ліквідації, інші питання. Вирішення переважної більшості питань організації та діяльності адвокатури має здійснюватись на основі норм, встановлених в їх статутах (положеннях), тобто на основі правил поведінки, встановлених відповідними самоврядними організаціями. Проте слід зазначити, що ні Закон України «Про адвокатуру», ні Положення про порядок реєстрації адвокатських об'єднань не встановлюють кола питань, які мають обов'язково включатися до статуту адвокатського об'єднання. Не існує також жодних вимог щодо форми статуту. Тому під час підготовки статуту до подання на реєстрацію слід враховувати загальні підходи, які сформувалися на практиці щодо створення подібних документів, та приписи ст. 4 Закону «Про адвокатуру», в якій перераховуються питання, що віднесені Законом до компетенції самого адвокатського об'єднання і регулюються статутом відповідного об'єднання. Це порядок утворення, діяльності, реорганізації та ліквідації адвокатських об'єднань, структура, штати, функції, порядок витрачання коштів, права та обов'язки керівних органів, порядок їх обрання. Зазначені питання мають бути визначені у Статуті. З урахуванням положень ч. 3 ст. 47 Кримінально-процесуального кодексу України про призначення захисника через адвокатське об'єднання та обов'язковості для керівника адвокатського об'єднання вимоги особи, яка провадить дізнання, слідчого, суду про призначення захисника, у Статуті слід зазначити цей обов'язок адвокатського об'єднання і його керівника, порядок призначення адвокатів об'єднання для виконання повноважень захисника. Враховуючи обов'язковість Правил адвокатської етики для об'єднань адвокатів (ст. 73), доцільно й ці питання врегулювати у Статуті.

Як впливає з п. 2.3 Положення про порядок реєстрації адвокатських об'єднань, адвокати можуть укласти між собою установчий договір про створення адвокатського об'єднання та подати його разом зі статутом та іншими передбаченими Положенням документами на реєстрацію до Міністерства юстиції України.

Отже, такий договір належить до установчих документів адвокатського об'єднання, але, зазначаючи це, слід зробити важливе застереження – установчий договір не є джерелом права, яке регулює діяльність адвокатури відповідно до Закону України «Про адвокатуру». Це означає, що в установчому договорі адвокати – члени адвокатського об'єднання вільно можуть встановлювати між собою майнові відносини, закріплювати певні права чи обов'язки майнового характеру один щодо одного, вирі-

шувати інші питання, але з одним принциповим обмеженням – положення установчого договору не можуть торкатися їх професійної адвокатської діяльності, не можуть обмежувати їх професійні права як адвокатів – членів об'єднання, не можуть втручатися у сферу професійних відносин адвоката з його клієнтом та (або) державними чи іншими установами.

Підводячи підсумки дослідження правового регулювання діяльності адвокатури України, зведемо результати до поданої нижче схеми:

Список використаної літератури

1. Скакун О. Ф. Теория государства и права : учебник / О. Ф. Скакун. – Харьков : Консум ; Ун-т внутр. дел, 2000. – 704 с.
2. Зайчук О. В. Теорія держави і права. Академічний курс : підручник [Електронний ресурс] / О. В. Зайчук, Н. М. Оніщенко. – К. : Юрінком Інтер, 2006. – Режим доступу: http://ebk.net.ua/Book/law/zaychuk_tdp/zmist.htm.
3. Яновська О. Г. Адвокатура України : навч. посіб. / О. Г. Яновська. – К. : Юрінком Інтер, 2007. – 280 с.
4. Тацій Л. Стандарти функціонування адвокатури в Україні / Л. Тацій // Вісник Академії правових наук України. – 2004. – № 3 (38). – С. 248–253.
5. Бірюкова А. М. Адвокатура – інститут правової системи? / А. М. Бірюкова // Адвокат. – 2004. – № 3. – С. 12–15.
6. Варфоломеева Т. В. Науково-практичний коментар до Закону України «Про адвокатуру». Законодавство про адвокатуру та адвокатську діяльність : зб. нормат. актів ; комент. / Т. В. Варфоломеева, С. В. Гончаренко. – К. : Юрінком Інтер, 2003. – 432 с.
7. Загальний кодекс правил для адвокатів країн Європейського Співтовариства [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/MU88332.html.
8. Основні положення про роль адвокатів [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=995_835.
9. Адвокатура в Україні // Бюлетень законодавства і юридичної практики України. – 2000. – № 1. – С. 50–85.

Надійшла до редколегії 06.09.2011

НИКИТЧЕНКО В. В. СПЕЦИФИКА ПРАВОВОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ АДВОКАТУРЫ В УКРАИНЕ

Рассмотрены особенности и специфика правового регулирования деятельности адвокатуры в Украине. Акцентируется внимание на Правилах адвокатской этики и нормах международного права

NIKITCHENKO V. THE SPECIFIC OF LEGAL REGULATION OF THE ADVOCACY'S ACTIVITY IN UKRAINE

The features and peculiarities of legal regulation of the advocacy's activity in Ukraine are reviewed. The attention is pointed to the Rules of lawyer ethics and norms of international law.